

hvortil Undersøgelsen skal udstrækkes. Men paa den anden Side er det lige saa klart, at, dersom man i det første Stykke af § 1 optager mange Ting, ja vel endog stiller sig den Opgave at tage alle de Ting med, der kunne antages at have Interesse for den store Befolkning, bortfalder herved Nødvendigheden af at holde paa det tredje Stykke. Jeg kan derfor, naar Vædringsforslagene Nr. 2—9 skulde blive vedtagne, ikke have Noget imod, at det 3die Stykke af § 1 udgaa, og jeg kan ogsaa erklende, at der er Noget i den Betragtning, som anses fra de ærede Medlemmers Side, der have stillet Forslag om, at dette Stykke skal udgaa, den Betragtning nemlig, at det er uheldigt, at man i een Kommune gjør nogle Levnetsmidler til Gjenstand for Undersøgelse, og i en anden, maatte endog Raðofommunen, nogle andre. Det er heldigt, det vil jeg indrømme, at der i denne Henseende er en ensartet Regel over det Hele. Jeg skal derfor ikke have Noget imod, at Vædringsforslagene Nr. 2—8 vedtages. Jeg tror, at, naar man vedtager dem, bliver ogsaa derved 1ste Stykke af § 1 udvidet til at omfatte alle de Artikler, som have nogen stor Interesse for den arbejdende Befolkning i Almindelighed. Jeg overfer ikke herved, hvad den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, og hvad jeg ogsaa iforveien nok vidste, at der er enkelte andre Artikler, der ogsaa bruges af den fattige Del af Befolkningen, nemlig visse Krydderier, som ere Gjenstand for stærk Forsøkning. Den ærede Ordfører nævnte som en saadan Peber. Det er ganske sandt; men jeg vil dertil bemærke, at Krydderier bruges dog kun lidt af den arbejdende Befolkning. Jeg tror ikke, at disse Ting, f. Ex. Peber, bruges i et saadant Omfang, at der behøves nogen særegen Bestemmelse om Undersøgelse af disse Krydderier for denne Befolknings Vedkommende. Det kan ikke nytte, at man i § 1 vil optage alle Artikler. So flere man optager, desto mere splittes de Kræfter, der skulle stræbe efter at iærksætte Undersøgelsen. Opgaven maa derfor være at optage de vigtigste af disse Artikler, altsaa de Ting, der haade bruges af den fattige Befolkning og udgjøre de vigtigste Midler for denne Befolknings Ernæring, og det tror jeg ikke, man kan sige, er Tilfældet med Krydderier. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at, naar man gaar den antydebe Wei og vedtager Vædringsforslagene Nr. 2—8, faar man omtrent taget med i § 1, hvad der kan være Grund til at gjøre til Gjenstand for særlig Undersøgelse i den store Befolknings Interesse, og da erklender jeg, at man kan lade det tredje Stykke af Paragrafen gaa ud. — Hvad specielt Vædringsforslaget under Nr. 9 angaar, er det jo sikkert en Forbedring i Lovforslaget, og jeg kan derfor heller ikke have det Mindste at indvende imod det.

Jeg kommer nu til Vædringsforslaget under Nr. 11, som er stillet af Mindre-

tallet under Nr. 1 til § 2. Dette Vædringsforslag staar jo i en vis Forbindelse med Vædringsforslaget under Nr. 18 og tilbels ogsaa med Vædringsforslaget under Nr. 20, og jeg vil derfor gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til disse 3 Vædringsforslag under Et. Den første Rante, som Mindretallet ved disse Vædringsforslag vil realisere, er jo den, at det skal være overladt til de enkelte Kommuner selv at afgjøre, om de ønske en saadan Bistand fra Politiet til disse Undersøgelseres Foretagelse eller ikke, saaledes at det altsaa intet Sted skal være nogen nødvendig Regel, at det intet Sted skal være foreskrevet som Pligt, at saadanne Folk skulle antages som Hjælp for Politiet, men at det allevegne skal bero paa Kommunerne selv, om de ville gjøre noget Saadant eller ikke. Jeg kan med Hensyn til denne Rante ganske henholde mig til, hvad det 3die Mindretal har ytret paa Betænkningens 4de Side. Jeg tror, at vi her bevæge os paa et Omraade, hvor det ikke er tilstrækkeligt at henvise til kommunal Selvsyrelse ganske i Almindelighed. Her er Spørgsmaal om at træffe en Humanitetsforanstaltning, som skal komme Alle til gode, en Humanitetsforanstaltning, som maa siges at være paabudt af højere Interesser end kommunale eller overhovedet økonomiske, nemlig af Hensyn til den store Befolknings Bølfærd, dens legemlige og derigennem forresten for endel ogsaa dens sjælelige Velbefindende. Naar Spørgsmaalet er om Gjenemsjærelsen af en saadan almenmenneskelig Grundfættning, kan man virkelig ikke være tjent med at lade det være afhængigt af, om der i de paagjældende enkelte Kommuner er tilstrækkelig Interesse for Opgaven til, at man vil gjøre Noget derfor eller ei, og det saameget mindre, som det albeles ikke er vist, at de, der nærmest skulde besyftes ved denne Lov, ville finde deres Talsmænd i den vedkommende kommunale Bestyrelse. Det er efter min Mening overmaade sikkert; det vil vistnok endogsaa i de fleste Tilfælde ikke være saa. De, der ved disse Foranstaltninger, hvilke der her ved denne Lov er Tale om, væsentlig skulle besyftes, er jo navnlig Arbejderbefolkningen; men det er jo ingenlunde saa, at den i Reglen vil være repræsenteret tilstrækkeligt i de kommunale Bestyrelser. Vertimod, naar man skulde paapege Kollisioner mellem Interesser, er der meget mere Grund til at antage, at de Handlendes Interesser kunne komme til Orde og gjøre sig gjældende i kommunalbestyrelserne, end den store Arbejderbefolknings, som skulde besyftes mod disse Besvigelser. Jeg tror derfor, at Maalet paa ingen Maade vil kunne naas, naar man overlader det til Kommunerne selv, om de finde Anledning til at bestille saadanne Mand til Hjælp for Politiet eller ei. Dertil kommer ogsaa, at man paa den Maade svækker og splitter Ansvar for Foranstaltningerne; thi en af de Ting, som i saa Henseende ere af Vigtighed, er jo, at der er noget Bestemt, man